

РЕШЕНИЕ

№ 5872

гр. София, 27.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6018** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.208 и сл. АПК, вр. чл.63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „В. Х.“, О., [населено място], чрез управителя В. Н. против Решение №75457/23.04.2020 г., птановено по АН дело №19863/2019 г., по описа на СРС, 94 състав, с което е изменено НП №К-0049405/11.10.2019 г. на Директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Главна дирекция "Контрол на пазара" при Комисията за защита на потребителите в частта относно размера на наложената санкция, като същата е намалена от 1200 лева на 1000 лева и същото е потвърдено в останавлата част. С последното на дружеството касатор е наложена имуществена санкция за нарушение на чл.68в, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68д, ал.1, предл.2 ЗЗП. В жалбата се твърди, че решението е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Изложени са подробни съображения в подкрепа на твърденията, че въззивният съд не преценил правилно събраните в хода на процеса доказателства, вследствие на което е извел необосновани изводи за установеност на извършеното нарушение, както и че не се е произнесъл по всички наведени в жалбата доводи за незаконосъобразност на обжалваното НП. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде изцяло отменено.

Ответникът по касационната жалба КЗП, чрез пълномощника си адвокат А. К., изразява становище за неоснователност на същата в представен по делото отговор.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна, при което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било НП №К-0049405/11.10.2019 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Комисията за защита на потребителите, с което на „В. Х.“, О., [населено място] е наложена имуществена санкция от 1200 лева за извършено нарушение на чл.68в, вр. чл.68г, ал.4, вр. чл.68д, ал.1, предл.2 ЗЗП. На основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в рамките на материалната им и териториална компетентност и при спазване на предвидените в чл.34 ЗАНН давностни срокове. Спазени са изискванията на чл.40 и чл.43 ЗАНН, като актът е съставен в присъствието на двама свидетели и на упълномощен представител на дружеството - жалбоподател, подписан е от съставителя, свидетелите и упълномощения представител на санкционираното юридическо лице.

Както в акта за установяване на нарушението, така и в наказателното постановление, са описани в достатъчна степен всички признаци от състава на нарушението, времето на извършването му, посочена е нарушената законова разпоредба, така че за жалбоподателя да е ясно за какво конкретно нарушение се ангажира административнонаказателната му отговорност. И в АУАН, и в НП е посочено в какво се е изразила използваната от дружеството - жалбоподател нелоялна заблуждаваща търговска практика, като както административноконстатиращият, така и административнонаказващият орган са изложили подробни мотиви защо действията на жалбоподателя попадат в хипотезата на забранената нелоялна търговска практика.

СРС е разгледал и мотивирано е приел за неоснователни възраженията на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения. По отношение на срока по чл.52, ал.1 ЗАНН е посочил, че същия е инструктивен и с изтичането му не се преклутира възможността на наказващия орган да се произнесе с издаване на наказателно постановление. Счел е, че няма нарушение и на чл.52, ал.4 ЗАНН, тъй като посочената разпоредба изисква наказващият орган да извърши преценка на възраженията на жалбоподателя, но не му вмениява императивно задължение да обективира тази преценка в наказателното постановление, респективно - липсата на изложение на мотивите на наказващия орган по направените от жалбоподателя възражения в наказателното постановление, не представлява порок на наказателното постановление, още по-малко такъв, който да налага отмяната му. Посочил е също и че съображенията на наказващия орган по възраженията срещу акта за установяване

на нарушението не са сред задължителните реквизити на наказателното постановление по чл.57, ал.1 ЗАНН. Предвид това е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

СРС е приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка е безспорно доказана. Установено е, че в периода 07.05.2019 г. - 21.05.2019 г. в търговската си дейност дружеството е използвало нелоялна заблуждаваща търговска практика, изразяваща се в представяне на продукта био лимец, като български, докато той е със страна на произход А., което има за резултат или е възможно да има за резултат вземане на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговската практика.

От материалноправна страна СРС е счел, че санкционираното дружество е осъществило от обективна страна състава на вмененото му нарушение, като изводите му са подробно мотивирани. Изменението на наказателното постановление в частта му относно размера на наложената санкция, е мотивирано от районния съд с липсата на изложени мотиви от административно наказващия орган за наличието на обстоятелства, налагащи определяне на размера на санкцията над законовия минимум, при съблюдаване изискванията на чл.27 ЗАНН. Като е съобразил, че се касае за първо нарушение, което е било отстранено веднага след извършване на проверка от контролните органи /видно от посоченото в представеното на 10.06.2019г. становище/, СРС е счел, че съответна на обществената опасност на нарушението и на останалите критерии по чл.27, ал.2, ЗАНН се явява санкция в минималния, предвиден в законовата разпоредба размер, а именно - 1000, 00 лева.

Разгледани са възраженията на жалбоподателя, като съдът се е мотивирал защо ги приема за неоснователни. В мотивите си се е произнесъл по приложимостта на чл.28 ЗАНН, като подробно се е обосновал защо счита, че в случая не са налице основания за това.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав споделя фактическите и правни изводи на районния съд. След като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото писмени и гласни доказателства, анализирайки същите, съдът правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение от страна на санкционираното дружество.

Изводите на въззивния съд кореспондират на установената правилно фактическа обстановка и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон. Правилно съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. НП и АУАН са издадени от компетентни органи, в кръга на предоставените им правомощия. При съставянето на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 от ЗАНН, а при издаването на атакуваното НП тези на чл. 57 от ЗАНН.

Правилен е изводът на Софийския районен съд, че нарушението е безспорно доказано. Съгласно разпоредбата на §13, т. 23 ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите". В разпоредбите на чл.68в, вр. чл.68г, ал.4 ЗЗП се забраняват нелоялните търговски практики, дефинирани като

заблуждаващи и агресивни търговски практики в чл. 68д - 68к от същия закон. В АУАН и наказателното постановление е визирано нарушението на разпоредбата на чл.68д, ал.1 ЗЗП, а именно: търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща, или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал.2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

Безспорно „В. Х.“, О., [населено място] е търговец в съответствие с §13, т.2 от ДР на ЗЗП и извършваната от него дейност представлява заблуждаваща търговска практика. Услугата е адресирана до лице/лица, които имат качеството на потребител по смисъла на §13, т.1 от ДР на ЗЗП.

В конкретния случай търговската практика е заблуждаваща, тъй като на поставения непосредствена близост до продукта етикет в търговската верига търговецът го е представил като Лимец Био Класа Български, което предполага че същият е със страна на произход България, а всъщност е с произход А. и е пакетирани в България, информация за което се съдържа на самата опаковка на продукта. Правилно и обосновано СРС е приел, че с така представената информация търговецът е заблудил средния потребител относно страната на произход на продукта. Така изписана на етикета, информацията, от която потребителят разбира за продукта, води до извода, че същият е с произход България. Следователно информацията заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, както мотивирано е приел и СРС. Изложените мотиви в обжалваното решение относно материалната законосъобразност на НП са изчерпателни и се възприемат изцяло от настоящата инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Наведените в касационната жалба доводи не водят до различен извод.

Правилен е изводът на Софийския районен съд, че установеното нарушение не може да бъде квалифицирано като маловажен случай. Липсват твърдения и доказателства, че в случая са налице било многобройни, или едно, но изключително смекчаващо отговорността на нарушителя обстоятелства, които биха мотивирали извод за приложимостта на чл.28 ЗАНН. Засегнатите с нарушението обществени отношения и права са съществен елемент както от вътрешния правен ред, така и в контекста на Правото на ЕС, като особен правопорядък, приложим от българските съдилища. Правата на потребителите са и остават особено важен елемент от този ред на държавно управление. Конкретното деяние представлява типичен случай на нарушение от този вид, а фактът, че касае за единичен случай следва да се преценява при определяне размера на имуществената санкция. В тази връзка правилно СРС е преценил, че размерът на наложената санкция следва да бъде намален до законовопредвидения минимум.

Предвид изложеното настоящият касационен състав приема, че доводите, наведени в касационната жалба са неоснователни. Не са налице твърденията от касатора касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК, тъй като СРС не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила и обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 от АПК, при която не се констатираха

основания за отмяната му поради невалидност или недопустимост, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №75457/23.04.2020 г., птановено по АН дело №19863/2019 г., по описа на СРС, 94 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.